

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

“ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,, ΚΑΙ “ΓΟΗΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Ίταλου δημοσιογράφου Αντόνιο Ρικόντι).

Το άγριο αίματοκύλισμα της Ισπανίας γέμισε όλες τις σελίδες των ευρωπαϊκών φύλλων με συνταραχτικές περιγραφές από το πεδίο του έμφυλου σπαραγμού. Όλοι σήμερα δέν μιλούν παρά για την Ισπανία, για τη ζωή της και για τους θρυλικούς και παθητικούς ξρωτές της. Δεν θεωρούμε λοιπόν άσκοπο να σας αφηγηθούμε και την κινηματογραφική ζωή αυτής της χώρας, η οποία τώρα κολεμπάει στο αίμα.

Και πρώτα-πρώτα θα σας παρουσιάσουμε τις πλέον γοητευτικές και τις πιο χαριτωμένες «βεντέττες», ή όποιες με την γλυκύτητα της φυσιογνωμίας τους και την αισθηματικότητα τους έχουν σκλαβώσει κυριολεκτικώς τους θαυμαστάς των. Η πλέον γνωστή απ' αυτές είναι η Έμπεριο Άρτζεντίνα, ή Ροζίτα Ντιάζ, ή Αντόνιο Κολόμε, ή Ρακέλ Ροντρίγκο, ή Λίνα Γιεγκρές και η Μαίρη ντέλ Κάρμεν.

Η Έμπεριο Άρτζεντίνα είναι σήμερα μόλις 22 χρονών κ' είναι ο τύπος της αισθηματικής Ισπανίδος. Έχει ευγενικό και μελαχροινό πρόσωπο, γλυκά και έκφραστικά μάτια κ' ένα χαμόγελο αγγέλου.

— Αρχισα την καριέρα μου από ανθοπώλις, μου έωμολογήθηκε. Σε ηλικία δεκαπέντε χρονών πουλούσα κόκκινα τριαντάφυλλα στα άριστοκρατικά κέντρα της Μαδρίτης. Τότε είχα μια μόνη τουαλέττα και τὰ χέρια μου στόλιζαν ψεύτικα βραχιόλια. Όσοι όμως ήμουν ωμορφη, πολύ ωμορφη και τὸ μόνο πού μ' ἐνδιέφερε ήταν νὰ ἔχω πάντα ἕνα ὀλόδροσο κόκκινο τριαντάφυλλο στο ἄριστερό αὐτί μου ἀνάμεσα στις μπουκλες τῶν μαλλιῶν μου. Κ' ἤμουν μὰ τὴν ἀλήθεια τόσο ὑπερήφανη πὸ κανεὶς «καμπαλέρο» δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ μοῦ τὸ πάρῃ. Ἐκείνοι πὸ μὲ γνώριζαν μὲ ἀποκαλοῦσαν «ἡ ἀκαρδὴ Έμπεριο», γιατί διαρκῶς τοὺς κορόιδευα καὶ δὲν πίστευα στὰ αισθηματικὰ τους λόγια. Καὶ πράγματι, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ μόνο πὸ μ' ἀπασχολοῦσε ἦταν ἡ φροντίδα τῆς συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας μας. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει, ἡ μητέρα μου ἦταν ἀρρωστη κ' ἐγὼ εἶχα ἀναλάβει νὰ μεγαλώσω πέντε μικρὰ παιδιά. Κάθε νύχτα λοιπὸν σταματοῦσα στὴν Πουέρτα ντέ Σόλ, μέτραγα μ' ἀγωνία τὶς λίγες πετσέτες πὸ εἶχα κερδίσει κ' ὕστερα ἀτάκωτη τραβοῦσα πρὸς τὴν «Βία ντέλ Σορίζο», ἕνα βρώμικο κ' ἐλεεινὸ δρόμο στὸν ὁποῖο μένουν οἱ φτωχοὶ κ' οἱ δυστυχισμένοι τῆς Μαδρίτης. Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε; Ἀκόμη καὶ σήμερα δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί αὐτὸς ὁ δρόμος ὀνομάζεται ὁ δρόμος τοῦ χαμογελου, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται ὁ δρόμος τῶν δακρύων καὶ τῶν στεναγμῶν. Ἐν τούτοις, μόλις ἀντίκρυζα τ' ἀδελφία μου, ἀμέσως μοῦ περνοῦσαν ὅλες ἡ στενοχώριες. Μία νύχτα ὡστόσο γύρισα μ' ἀδεια τὰ χέρια στὸ δωμάτιό μου. Τὸ ἴδιο συνέβη ἀκόμη δυὸ μέρες. Ἐκείνο τὸν καιρὸ ἔβρεχε ἀδιάσκοπα κ' ὁ μολυβένιος οὐρανὸς τῆς Μαδρίτης εἶχε πνίξει σὲ μίαν ἀπέραντη μελαγχολία τὴν καρδιά μου. Ἀπὸ τῆς ἀπελπισίας μου, γιὰ νὰ κερδίσω λίγα χρήματα, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ μπλέξω σὲ μίαν αισθηματικὴ ἱστορία... Μετὰ,

φυσικά, ἀκολούθησε μίαν ἄλλη τέτοια στὴ ζωὴ μου κ' ἔπειτα μίαν ἄλλη ὅμοια. Τώρα εἶχα πειὰ ὡμορφες τουαλέττες κ' ἀληθινὰ κοσμήματα. Μ' ἤξερε ἀκόμη ὅλη ἡ Μαδρίτη. Κ' ἔτσι μίαν μέρα ἔκανα τὴν γνωριμία τοῦ Ἀντόνιο Μπαρμπέρο, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ βοήθησε νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο.

Ἡ Ροζίτα Ντιάζ εἶνε — τί περίεργο! — μίαν ξανθὴ Κάρμεν κ' ἔχει μίαν ἐκπληκτικὴ σκληρότητα. Γιὰ τοὺς ἀντρες μιλάει πάντα μὲ περιφρόνησι καὶ κανένα δὲν θεωρεῖ ἀξιο γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν καρδιά της. Γι' αὐτὸ οἱ φίλοι τῆς τὴν φοβοῦνται καὶ στὴ Σαραγῶσσα, ἀπὸ τὴν ὁποία κατάγεται, εἶνε γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα ἡ «Σκληρὴ Κάρμεν».

Ἡ Ρακέλ Ροντρίγκο ἔχει μίαν ἐκπληκτικὴ ἱστορία, γιὰ τὴν ὁποία κιάλας τὴν ἀποκαλοῦν «Εὐθυμὴ χήρα». Ἡ Ρακέλ Ροντρίγκο πρὶν ἀκόμη γίνῃ «βεντέττα», ἦταν μίαν ἡσυχὴ νοικοκυρὰ τῆς Βαρκελώνης! Εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ζοῦσε μίαν εὐτυχισμένη κ' ἀμέριμνη ζωὴ. Ὁ πατέρας της, ἕνας πλούσιος ἔμπορος, τῆς εἶχε δώσει μίαν μεγάλη προίκα καὶ τῆς εἶχε χαρίσει ἕνα σωστὸ ἀνάκτορο στὴν πρὸ ὡμορφη τοποθεσία τῆς Βαρκελώνης. Ὁ σύζυγός της ὡστόσο ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια εἰρηνικῆς ζωῆς ἐμπλέξε σὲ μίαν ἀσχημὴ περιπέτεια μὲ μίαν «βεντέττα» τοῦ θεάτρου. Τόσο δὲ εἶχε ξετρελλαθῆ μαζί της ὡστε ἐγκατέλειψε τὴν γοητευτικὴ Ρακέλ κ' ἔφυγε μὲ τὴν διάσημην «βεντέττα». Ἔτσι ἡ Ρακέλ Ροντρίγκο ἔμεινε... χήρα! Στὴν ἀρχὴ ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀνδρός της. Ἐπειτα ὅμως σκέφτηκε ὅτι ἔχανε ἀδίκως τὸν καιρὸ της καὶ ὅτι μάραινε ἀδίκως τὴν ὡμορφιά της μὲ τὴ θλίψι καὶ τὰ δάκρυα της. Καὶ μίαν μέρα ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὶς σεμνὲς τουαλέττες της, ἀρχισε ν' ἀκολουθῆ τὴ μόδα καὶ νὰ συχναίξῃ σ' ὅλα τὰ νυχτερινὰ κέντρα.

Ἐνα βράδυ στὸ «Παραλέρο» συνάντησε τὸν σκηνοθέτη Κάρλος Βέλο, ὁ ὁποῖος δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος ἀπὸ τὴν γνωριμία της. Τῆς πρότεινε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο κ' ἡ Ρακέλ Ροντρίγκο θριάμβευσε.

Ἀλλὰ ὁ ἰσπανικὸς κινηματογράφος δὲν ἔχει μόνον χαριτωμένες καὶ «μοιραίες» γόησες, ἀλλὰ καὶ γόητας. Ὁ Ρικάρντο Νουνέζ, ἕνας ἀπ' τοὺς γόητας αὐτοὺς, γεννήθηκε στὴ Μαδρίτη κ' εἶνε ὁ τελευταῖος ἀπόγονος μίαν παληῆς κ' ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Ὅσοι ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς πρόγονοί του δὲν τοῦ ἀφησαν τίποτε ἄλλο παρά ἕναν ἐρειπωμένο πύργο καὶ τὴ μανία νὰ κἀνῃ... χρέη. Ἔτσι ὁ Ρικάρντο Νουνέζ γρήγορα βρέθηκε στὸ δρόμο καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζῆσῃ ἀναγκάστηκε νὰ ἐκμεταλλεῖ τὴν ὡμορφιά του. Στὴν ἀρχὴ ἔγινε ἐπαγγελματίας χορευτῆς καὶ τέλος «ἀστέρας» τοῦ κινηματογράφου. Σήμερα εἶνε ἕνας μεγάλος γόης, ἀλλὰ εἶνε τόσο σκεπτικὸς ὡστε ἀπερῆς δὲν ἔχει στὴν τσέπη του λεπτὸ!

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε οἱ «γόητες» κ' ἡ «γόησες» τῆς σημερινῆς Ισπανίας.

Ἡ Έμπεριο Άρτζεντίνα